

A LEGFŐBB TEKERŐ, A VÁROSI KERÉKPÁROS SZAKOSZTÁLY ELNÖKE, TÖBBSZÖRÖS MAGYAR LEJTMENETI BAJNOK

– *Kerékpáros mese a 1111101001 éjszaka bináris mesegyűjteményből* –

Hol tekert, hol nem, hol Holt-tengeri tekercest, hol nem, hol dzsointot, hol nem, még Hetedhétországon is túl, ott ahol, a ladányi Krisztus-arc megjelent a 100 aranykoronás televényben, azért volt 100 aranykoronás a televény, mert egy megkurtított nemes elásott benne 100 aranykoronát az őszirózsás vadulás idején, szóval ott, ahol a kurta farkú kerékpáros túr, nem a Kistúr, hanem túr és nem siet sehová, mert liheg a célszalag átszakítása után, pontosabban nem liheg, hanem arccal a sárban szörtyög, épp a megfulladás előtt, szóval ott, ahol minden ilyen (az előbbiekhöz hasonló) kis erőltetett szóviccmorzsan röhincselni illik, meg alternatív díjnóbel jár érte, szóval egy kerékpáros felolvasóesten, ahová mindenki kerón ment és defektet kapott, volt egyszer egy golyós szelep. Egy icike-picike golyós szelep, amely nem volt hajlandó tökéletesen működni. Ezt a golyósszelepet a mesealkotó fantázia meg a kollektív emlékezet egy távol-keleti, már háromszáz forintért megvehető gumiabroncsba vulkanizálta. Történt egyszer, hogy a legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok (a Hadúr-tour Kékes-tető–Gyöngyös etapján), megvásárolta ezt a gumit, mert az előzőn tengernyi, befoltozhatatlan luk keletkezett, mikor nekitámasztotta gépét egy parafa-tacepaónak, amit a játékos kedvű bunkók megfordítottak úgy, hogy a rajkszögek és egyéb tűk parafát átszűrő hegye a nagyvilágba kandikált. Arról persze nem szól a fáma, ennek mi értelme volt, s arról sem, ha már így esett, a legfőbb tekerőnek, a városi kerékpáros szakosztály elnökének, a többszörös magyar lejtmeneti bajnoknak miért kellett egy parafa-tacepaóhoz támasztania kerékpárja első kerekét, de a baleset megtörtént... Ha itt megunt, vásároljon mosómedvét, és üvöltsön, hogy meghallják: kikészültem ettől a posztabszurd irodalmi trógerségtől.

A legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok miután hintőporral jól megszórta gumiabroncsa belsejét, műgonddal belesimíttgatta a belsőt, nagy küszködések és számos nem szabványosított segédeszköz révén visszatuszakolta az egészet a nyolcasbiztos duplafalú felnibe, pumpájával tízet pöffintve harmadára fújta a belsőt, ekkor néhányszor odavágta a flaszterhoz, hogy az kellőképpen elcihelődhessen a gumiabroncs gyomrában (ideiglenes lakásában a bolt és a szemétkuka között), majd keményre fújta a kereket és visszavillámzárta az agyra, mindezek után tehát, épp indulatba jött volna, már épp ránehezintette sztreccsucciában feszülő valagát a szuperdizájnolt (prosztatákímélő) nyeregére, mikor az elébb kijavított kerék felől kérlelhetetlen sziszegés tört elő. A golyósszelep megadta magát, s a belőle előszökő ezeréltű Dzsinn (tonikkal), első ajánlata (még a golyós szelepből kifele sziszegve) az volt a legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, a többszörös magyar lejtmeneti bajnok számára, hogy vegyen inkább autószelepes belsőt, így ha benzinkútnál kap defektet, összekötheti a kellemetlent (javítás) a hasznossal (gyors felfújás). A legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok szomorúan tekintgetett a megtestesült Dzsinnre, aki a szokványos formulával tisztelgett (Jótett fejében, jót hányj!), majd nyomban Édes Gazdámnak nevezte, s három kívánságot ajánlott lelkéért cserébe. A legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar

lejtmeneti bajnok szeleverdi ember lévén, hirtelenjében azt bírta kívánni, soha semmi baja ne legyen többé a kerékpárjának. A Dzsinn nagy fejcsóválások közepette teljesítette az óhajt, de figyelmeztette Édes Gazdáját, ennél azért vannak lényegesebb dolgok is a létezés tekintetében, s nem túl bölcs dolog efféle bagatell ügyekre pazarolni a soha vissza nem térő, de még meglévő két lehetőséget. S itt tett egy-két javaslatot: például kérhetne horvátországi, kacsalábon forgó nyaralót, vagy a világ összes pénzét, vagy a világ összes nőjét, vagy a mindentudást, meg hasonlókat. De a legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok szeleverdiségén kívül csökönyös egy ember hírében állott. Igazából semmi más nem érdekelte, mint a kerékpárja és a sportteljesítmény. Átkozta a sorsot, hogy Hungáriába született, s így semmi esélye sem maradt a nagy európai biciklis cirkuszba bekapcsolódnia. Pedig jobban szerette volna a Vueltán való reménytelen sancho panzai izzadást a soha véget nem érő szintkülönbségek leküzdésekor, vagy a Giro d' Italia kaptatóit és szerpentinjeit, dantei lét-átjárásait, mikor a lejtmenet hirtelen tíz kilométer hosszú, 15 fokok emelkedővé (szlengesen – halál) romlik, vagy a Tour de France minden kint feledtető patináját, mint egy női ölelést. Jobban szerette a Peugeot kerékpárján való bütykölést, mint a sörözést a haverokkal. Jobban szerette az úrruha-laboratóriumokban kifejlesztett cuccok összeválogatását, mint a lét egyéb kihívásait. Jobban szerette a televíziós kerékpárverseny-közvetítések végtelenbe nyúló óráit, mint a futballmeccs-adások szabadidőrábló, szombati egymásutánját. Így nem csoda, ha szűk mezsgyén tekerő agya felmondta a józanabb szolgálatot, s két kívánságot ellőve meghatározta további életét. Kedves Dzsinn, jótevőm, nincs más kérésem, minthogy a most zajló Tour de France második szakaszába észrevétlenül bekapcsolódhassak, s a versenyt összesítésben megnyerhessem. A Dzsinn legyintett. Mi sem egyszerűbb kedves, balga gazdám, minősítette a legfőbb tekerőt, a városi kerékpáros szakosztály elnökét, többszörös magyar lejtmeneti bajnokot, pedig édes gazdáit nem minősíthette volna. Tette mindezt azért, mert ennyire balfék Édes Gazdája még sohasem akadt, s nem bírta elkendőzni megvetését. Az adminisztratív teendőktől, a megfelelő mennyiségű doppingszer beszerzésétől, mely rövidesen felmérendő erőállapotod függvénye, szóval ezektől a csip-csup ügyektől eltekintve minden simán megy majd. Megjelsz egy szaudi szakosztály imámja és versenyzőjeként (hegyimenőként) egy kartotékon. Mohamed néven. Óhajtásod számomra parancs. Azzal a Dzsinn eltűnt örökre, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok pedig elrágicsálta az utána maradt citromkarikát, melyben harmonikusan keveredtek a Dzsinn és a tonik ízei.

Most azonban felgyorsultak az események, mintha hősünket forgószeél ragadozta volna el. Az égbe emelő tölcser azonban egy erőfelmérő műszer és doppingkészítő labor kombinációja volt, forgatagnak álcázva. A centrifugális erővel csapatták ki a vérdoppinghoz elengedhetetlen életnedveket. Hamar megállapították, hogy a legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok jelen fizikai állapotában legfőljebb az Alföldön érhetne el sikereket a futóbogarak ellenében, úgyhogy telenyomták régen lecsapolt, mégis friss vérrel, s egyéb, a tudomány jelen állása szerint még kimutathatatlan cuccokkal, szemcseppnek álcázott izomgyarapítókkal, és fogpasztába csempészett tüdőkapacitás növelővel. Mikor mindez megtörtént (a szem egyszeri pillanása alatt [szemcseppeloszlás]), a legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok a Tour de France forgatagában találta magát, pontosabban nem is a forgatagban, hanem egy szökésben lévő ötfős bolyban, ami egy hegyet darált épp a kerekei alá, a mögöttük mérőfölddel lemaradtak dühös fogcsikorgatását már rég nem is hallva. Hosszú burnuszát, mely a szaudi csapat utolsó

helyét volt hivatva elősegíteni, hiába a számtalan edzés a homoksivatag dűnéi között, délibáb oázisoktól csalatra, boka fölött műanyag ruhacsipeszekkel fogta össze, nehogy az aranylánc bekebelezze. Végül a boly másik négy tagja is elmaradt, és öt mérőföldes, hihetetlen előnnyel ért célba. A célszalag átszakítása után azonmód oxigénsátorba vitték, mikor kissé jobban lett, nyomban megcsapolták, hogy vegyelemezzék a sikert. Semmit sem találtak. A többi szakasz után sem. És az exhumálás után sem. (A dzsinni beavatkozás nyomtalan, tulajdonképp isteni machinálásnak számított.) Mert mondanom sem kell, a legfőbb tekerő, a városi kerékpáros szakosztály elnöke, többszörös magyar lejtmeneti bajnok belehalt a győzelembe.

Mivel az első szakasz kivételével a fennmaradó húsz etapot elsőként gyűrte maga mögé pipálva erőbeosztásra és csapatszellemre, már a versenynapok kétharmadánál tudta mindenki, ha többé pontot sem szerez, akkor is megnyerte a Tourt. Sőt, szakaszonként akkora előnyre tett szert, hogy még az öt Mekkának és Allah dicsőségének címzett imát is megejthette az útszélen (beleszámítva a szőnyegkicsavarásra és becsavarásra pazarolt időt is). A pihenőnapokon veritékes edzéseket tartott. Minden királyetap az övé lett, akárcsak a Sárga, a Pöttyös és a Zöld trikó. (A fehér csak azért nem, mert hihetetlen korral - ötvenhárom évvel állt rajthoz.) Minden futam után őt hozta ki a zsűri a legaktívabb, piros rajtszámot érdemlő kerekezőnek. A halála előtti napon 92 km/órás átlagsebességgel már több mint 65 órát vert a mezőnyre. A tour d'honneur-ra több száz repülőgépnyi szaudi érdeklődő foglalt helyet és szállodát, hogy lássák a csodát, Mohamedet, aki bevette Európát.

Pedig többé pontot sem szerzett, mert a soron következő gyorsasági futamban elvitte a szíve (egy lankán) a legfőbb tekerőt, a városi kerékpáros szakosztály elnökét, a többszörös magyar lejtmeneti bajnokot. Elvitte a Tejút Túr(ó)ra, ahová, ha fel-feltekintenek rajongói, mind a mai napig egy aranykerékpáron láthatják a defranc (ahogy Sziszi mondaná) egyetlen szaudi-magyar bajnokát... Ott máig is él, ha meg nem halt, míg kétkeréken gurul a teremtetett világ.